

Odpust narodenia Panny Márie v Klčove
a sedembolestná v Šaštíne.
Amantius Akimjak

Vo svätom Evanjeliu čítame, ako Ježiš z kríža povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi, sv. apoštolovi Jánovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník Ján vzal k sebe. Tie isté slová Ježiš adresuje v súčasnosti aj nám: „Hľa, vaša matka!“ Naši predkovia nasledovali sv. apoštola Jána a vzali si Ježišovu matku do svojich chrámov, do svojich domovov a uctievali si ju ako našu Sedembolestnú patrónku Slovenska. Našou úlohou je v tejto úctyhodnej tradícii pokračovať. Niektorí však váhajú, a pýtajú sa, či je to aktuálne aj pre dnešných ľudí, keďže človek dnešných čias, chce mať mnohokrát všetko inak, ako bolo doposiaľ. A tu nám prichádza na pomoc opäť Ježišova a na naša Matka Mária. Ona totiž plní úlohu, ktorú jej Ježiš dal a prihovára sa k nám takto:

Moji milovaní synovia a dcéry, zostaňte so mnou, vašou bolestnou Matkou, ktorá Vás zrodila pod krížom, na ktorom zomrel Ježiš Kristus pre Vašu záchranu. A tu je paralela tajomstva Narodenia Panny Márie – klčovský odpust – s našim duchovným narodením pre Matku nášho Pána, ktorá sa pod krížom stala aj našou Matkou. Ona sama nám ďalej hovorí: Som Matka bolesti. Majte účasť na hlbokom tajomstve môjho zármutku, aby ste pochopili moje duchovné a všeobecné materstvo, ktoré sa uskutočňuje predovšetkým v láske a v bolesti. Teda v láske a v bolesti. V láske k Vám, moji synovia a dcéry. V bolesti pre vaše bolesti, pre vážne nebezpečenstvá, ktoré vám hrozia, pre mnohé utrpenia dnešných čias. Preto dni, ktoré prežívate, znamenajú hodinu mojej veľkej bolesti.

Je to hodina mojej veľkej bolesti pre Cirkev, moju milovanú dcéru. V týchto časoch Cirkve veľmi trpí, nesie svoj veľký Kríž a stúpa krvavou

Kalváriou svojho utrpenia a svojho krvavého obetovania! Dnes tak, ako ešte nikdy, sa Cirkev stáva vo všetkom podobná môjmu synovi Ježišovi.

Je mu podobná v osamelosti a v opustenosti, je mu podobná v zaprení a v zradení aj od vlastných, je mu podobná v hanobení a odsúdení taktiež mnohokrát aj od vlastných, je mu podobná v ukrižovaní a agónii. Toto je hodina mojej veľkej bolesti pre Cirkev, pretože nadišla hodina jej spásonosného utrpenia.

Je to hodina mojej veľkej bolesti pre ľudstvo tak choré a zotročené duchom Zla. Diabolské moci ovládajú svet a prinášajú všade zlé ovocie svojej temnej moci. Tak sa toto ľudstvo vrátilo k pohanstvu po dvoch tisícročiach od svojho

Odpust narodenia Panny Márie v Klčove
a sedembolestná v Šaštíne.
(*dokončenie zo str. 1*)

oslobodenia a od prvého zvestovania evanjelia. Nevera a bezbožnosť ho pokrývajú, hriechy ho zraňujú, zlo ho pokoruje, pýcha mu vládne, nečistota ho zvädza, egoizmus a nenávisť ho vrhá do okov, Satan Vás zotročuje a vládne vám svojou diabolskou mocou.

Je to hodina mojej veľkej bolesti pre vás, moji synovia a dcéry, ktorí si ma uctievať a zasväcujete sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Akým ťažkým sa stáva v týchto dňoch bremeno vášho utrpenia. Pozerám so slzami v očiach na deti pokorené predčasnou skúsenosťou zla a hriechu, na mladých, podvedených a oklamáných spoločnosťou, v ktorej žijú. Predkladajú sa im návrhy falošných hodnôt a stávajú sa obeťami nečistoty a drog. Pozerám na rodiny rozdelené a rozbité, na chudákov, ktorí zomierajú od hladu, na trpiacich a usmrtených rôznymi spôsobmi, na chorých, ktorým sa nedostáva opatera, na opustených, na osamelých, na zúfalých, na tých, čo sú v agónii, na umierajúcich.

Ako Matka som aj dnes blízko každému, kto

stoná pod ťarchou svojho kríža. Neopustím vás nikdy, som s vami predovšetkým vo chvíľach vašej najväčšej núdze.

Takúto Matku, drahí klčovskí farníci, máme za patrónku, Matku Sedembolestnú. Na našom oltári drží v rukách novonarodeného Ježiša a v Šaštíne pod krížom drží v rukách umučeného Ježiša, ale vie, že on vstane z mŕtvych. Ona nás dnes opäť volá: Skryte sa u mňa! Preto ako veriaci s otcami biskupmi v Šaštíne, aj my v našom chráme Narodenia Panny Márie, vstupujme cez modlitbu zasvätenia, neustále do bezpečného útočiska jej Nepoškvrneného Srdca, lebo Ona je Matkou Božieho milosrdenstva. Vtedy uvidíme, že prežijeme spolu s ňou, aj svoje najťažšie hodiny skúšok a to cez lásku a bolesť, ktorú nám naša Matka neustále pripomína a pomáha žiť pre Krista a bratov i sestry vo viere.

*Milostiplné dni požehnanej jesene všetkým
veriacim vyprosuje a praje
Prof. Amantius Akimjak, farár a duchovný
otec farnosti Klčov,
Mgr. Milan Kačaljok, kaplán,
Školské sestry sv. Františka z Assisi
a mama*

Príliš skoro zabúdame...

*Miroslav Fabian
starosta obce*

Nerobí nič, skrýva sa, zašívá, v obci nič nemáme – takto odprezentovali naši občania dňa 14.3.2018 na verejnom stretnutí v sále KD pánovi Dr. Smetankovi. Áno v tejto hodine, kedy títo páni takto odprezentovali našu obec som sa „zašíval“, ale v prešovskej nemocnici, kde lekári na kardiocentre bojovali, verím, že s Božou pomocou o môj život po rozsiahlom infarkte (ten dostanete, keď nič nerobíte).

Ja viem, že starosta môže za všetko, za dážď, sneh, sucho, vietor, dokonca aj za to, že by sa naše mladé dievčatá radi vydávali a mali svadbu v Klčove, ale keby bol iný starosta. Mrzí ma, že táto kritika vychádzala od mladých ľudí, ktorí prišli do Klčova bývať a od ktorých sme očakávali a stále očakávame, že sa budú aktívne zapájať do aktivít obce a prinesú nový vietor. Druhá skupina veľkých kritikov z tohto

zhromaždenia boli ľudia, ktorí každý deň stoja pred našimi potravinami s pivom v ruke a ruským jogurtom. (Kto nevie, čo je ruský jogurt, tak je to plastový kelímok s rôznym alkoholom). No po kritike a otázke, čo by sme potrebovali, zrazu zisťujeme, že okrem dokončenia vody a kanála nám veľa nechýba.

Príliš skoro sme zabudli ... na ťaženie hadíc krížom krážom po uliciach, že naše – vaše deti dochádzali do školy do iných obcí, že sme chodili po rozbitých cestách, že na deti v MŠ padal dážď, že okolo vozárne a na cintoríne sme chodili po blate, že pre našich mladých pripravila možnosť výstavby rodinných domov, že sme zrekonštruovali naše sakrálne pamiatky, že sme opravili kostol, že sme vybavili našich hasičov nielen najmodernejšou technikou, ale aj materiálne, že sme v celej obci zrekonštruovali verejné osvetlenie, že sme vybavili internetovú miestnosť, že sme vybavili posilňovňu, o ktorú vôbec nemáme záujem, že sme urobili prístavbu pri obecnej úrade, aby mohla začať fungovať

ZŠ s MŠ, že sme zrekonštruovali celý kultúrny dom vrátane vnútorných zariadení – sociálneho zariadenia, nakúpili nové riady do kuchyne, o ktoré majú záujem avšak ľudia cudzích obcí, že sme sálu vybavili novým nábytkom, že sme postavili kompostáreň s potrebnou technikou, že sme vo finále s vodou a kanálom, že sme vybudovali celkom slušný areál pre voľnočasové aktivity – detské ihrisko, viacúčelové ihrisko, rozšírili futbalové ihrisko, pripravili areál aj pre ľadové ihrisko, aj keď tu sme závislí od počasia, úspešne zvládli aj výstavbu diaľnice, obec má svoje auto, že máme jedinečnú monografiu o obci – Dejiny Klčova, že obec má svoju vlajku, hymnu, že máme krásne pútnické miesto, ktoré bolo vybudované pri príležitosti zlúčenia lesnej a urbárskej spoločnosti, že sme v našich zariadeniach vytvorili slušný počet pracovných miest (ku dnešnému dňu 17 z Klčova), že sme mysleli aj na zdravotne znevýhodnených - zriadená chránená dielňa, že každý rok sa organizuje za pomoci OcÚ stolnotenisový turnaj, šachový, že už piaty rok prebieha medzinárodný rezbársky plenér, že robíme aj sociálnu politiku a naším dôchodcom, ktorí chodia do stacionára, priplácame za každý obed 0,42 €, máme unikátny betlehem, múzeum medu (keď poviem, že 90 % našich ľudí ho vôbec nenavštívilo, nie som ďaleko od pravdy). A tak by som mohol vymenovávať mnoho ďalších vecí, ktoré sa urobili v prospech občanov, v prospech obce. Nehovoriac o administratíve, ktorá sa na našom obecnom úrade vykonáva.

Viem, veľká kritika je, že v obci sa nehrá futbal, no nie vinou starostu alebo obecného úradu. Obecný úrad poskytol nemálo finančných, materiálnych a technických prostriedkov na športovú činnosť klubu. Ale tu si treba tiež povedať pravdu. Kým to viedli Pollákovci, tak to bolo v poriadku, potom akýmsi zvláštnym spôsobom sa vymenilo vedenie – samozrejme – podpásovou metódou (bez pravidiel ako sa to robí), čiže títo ľudia vrazili nôž odzadu do chrbta vedeniu. Vtedy som povedal, že kto akou zbraňou bojuje, takou zahynie a netrvalo dlho, že sa tak aj stalo. Bol som osobne na poslednej hráčskej schôdži, kde osobne každému prítomnému som dával otázku, či pokračujeme ďalej. Až dvaja odpovedali, že áno (chlapci z Doľan). No na futbal treba pätnásť a viac ľudí. Taká je

pravda, prečo sa nehrá futbal. Ale stále sme otvorení na úrade a čakáme, že niekto, kto futbalu trochu rozumie, zoberie tých najmladších a vybuduje s nimi káder schopný reprezentovať našu obec.

Vrátim sa aj ku kultúrnym aktivitám, ktoré maximálne ignorujeme a nemáme o ne záujem. Organizovali sa Štefanské zábavy, silvestrovské posedenia, krojové zábavy, fašiangové zábavy, stretnutie s matkami, stretnutie s dôchodcami, silvestrovský punč. Až na posledné tri sme museli ostatné postupne ukončiť pre nezáujem našich občanov. Preto budme úprimní, voči sebe navzájom, že nie starosta obce a poslanci sú na vine, ale preto, že žijeme v dobe, kedy všetko sa len neguje, kritizuje, že sme sa stiahli do ulít, z ktorých sa nám nedarí vyjsť, že jeden druhému závidíme, nedoprajeme a najhoršie, že pri týchto spoločenských udalostiach nedoprajeme ani len sami sebe. Skúsme od nového roku 2019 tieto prekážky prekonať a začať prežívať tieto aktivity v našej obci plnými dúškami. To je moja výzva.

A ešte zopár myšlienok, čo chceme na OcÚ v nasledujúcich rokoch robiť.

Chceme finalizovať vodu a kanál, vybudovať inžinierske siete na IBV za kostolom, zriadiť ľudovú izbu tradícií našej obce, zrekonštruovať autobusové zastávky a začať šperkovať obec výsadbou kvetinových záhonov, zelene, postupne osadiť lavičky po celej obci, vybudovať amfiteáter.

Na záver chcem poďakovať všetkým, ktorí vidia, že nastal progres aj v našej obci.

Chcem poďakovať za vykonanú prácu pre obec pani Elene Chovancovej, ktorá ku 31.10.2018 odchádza z nášho úradu. Chcem poďakovať poslancom OcÚ, pracovníkom OcÚ, ktorí túto ťarchu kritiky musia znášať so mnou, aj keď vo väčšine prípadov je neoprávnená.

FARSKÝ VÝLET NA ORAVU

Bola sobota ráno a my, farníci z Klčova sme nasadali do autobusu, v ktorom už sedeli pútnici z Levoče a Spišskej Novej Vsi. Zloženie našej posádky bolo pestré. Zišli sme sa deti aj mládež, pracujúci aj dôchodcovia, kamaráti, súrodenci, matky s dcérami, rodičia s deťmi, manželské páry a samozrejme pán farár so sestričkami. Všetko bolo dopredu naplánované až na jednu vec. Počasie. To nám vôbec neprialo. Bolo chladnejšie, obloha zatiahnutá a poprchávalo. Ale ako sa vraví pomôž si človeče , aj Pán Boh ti pomôže. Takže sme sa na začiatku cesty hneď pomodlili, poprosili o dobré počasie, deň bez komplikácií a bezpečný návrat domov. No my sme sa nemodlili len tak obyčajne. Mali sme fatimskú pobožnosť v autobuse cestou po diaľnici a to človek naozaj nezažije každý deň. Bola to predzvesť toho, že tento deň bude plný jedinečných zážitkov.

Prvá zastávka našej púte bola obec Klin (okres Námestovo). Nad touto dedinkou je kopec nazývaný Grapa. Na jeho samom vrchole sa týči najvyššia socha Ježiša Krista na Slovensku. Je vysoká 9,5 metra ,rozpätie rúk je 7 metrov a hmotnosť 23 ton. Na stúpanie k tejto kópii slávnej sochy z Ria de Janeiro sme sa vyzbrojili hlavne dáždnikmi a pršiplášťami. Na posledných metroch asi kilometrovej cesty sme však na nepriazeň počasia zabudli. Dôvodom bola Bolestná cesta Panny Márie, čiže zastavenia na ktorých boli vyobrazené jej jednotlivé bolesti spolu s krátkym zamyslením, či modlitbou. Bolo zaujímavé pozorovať ako sme sa odrazu stíšili a každý prechádzal túto cestu sám vo svojom vnútri. Pod sochou bola akoby do kopca umiestnená kaplnka Božieho milosrdenstva. Tam aj smerovali naše prvé kroky, lebo ako povedala sestra Maximiliána: „ Bez Božieho milosrdenstva to proste nejde.“ Kaplnka bola malá a jednoduchá rovnako ako naše myšlienky v nej. „ Pane Ježišu... ďakujem.“

Ďalšou zastávkou bola len pár kilometrov vzdialená obec Bobrov. Ujal sa nás miestny pán farár a kantor, ktorí nám porozprávali o histórii, ale aj súčasnosti chrámu, kalvárie a kaplnky. Každoročne 14.augusta alebo v predvečer miestneho odpustu Nanebovzatia Panny Márie sa organizuje z farského kostola svätého Jakuba sprievod so sochou Panny Márie a s podobizňou jej mŕtveho tela a smeruje okolo štácií bobrovskej kalvárie smerom na vršok, kde stojí kaplnka a do nej sa za spevu a modlitieb sym-

bolicky ukladá telo Panny Márie na pochovanie. Vzácné je, že ako jediní na Slovensku slávia usnutie Panny Márie.

Po návšteve kostola sme sa po kalvárii vybrali aj my ku kaplnke. Na začiatku bola veľká brána. „Križ je znakom spásy, križ ten drevený...“ spievali sme medzi jednotlivými zastaveniami križovej cesty na bobrovskej kalvárii. Úsmevným zážitkom bol miestny psík, ktorý nám počas celej križovej cesty robil spoločnosť.

Asi sme pekne spievali. Na konci kalvárie sa na vršku nachádzala samotná kaplnka Usnutia Panny Márie. Malá okrúhla kaplnka, zaujala vnútornou výzdobou. Po obvode viseli obrazy s výjavmi zo života Panny Márie, no najväčší v strede zobrazoval samotné nanebovzatie. Pod obrazom sa nachádzal hrob Panny Márie. Na tomto jedinečnom a krásnom mieste sme sa pomodlili k Panně Márii Matke všetkých národov, dostali sme požehnanie od nášho pána farára a šli sme v mene Božom ďalej.

Ďalším bodom nášho programu bola plavba loďou po Oravskej priehrade. Tí odvážnejší si posadali hore na loď, možno preto, aby cítili vietor vo vlasoch, no po chvíľke plavby mali toho vetra plné zuby. Napriek chladnejšiemu a zamračenému počasiu, nám nechýbala dobrá nálada. Súčasťou plavby bola aj prehliadka Slanického ostrova. Je to pozostatok zaplavenej obce Slanica so zachovaným Kostolom Povýšenia sv. Kríža.

V súčasnosti sa v interiéri kostola nachádza galéria ľudového umenia. V ňom sme od sprievodkyne získali aj zopár informácií o Oravskej priehrade.

Okolo piatej hodiny sme dorazili do obce Brezovica, kde nás čakala teplá večera. „ Otče náš všemohúci Pane, otvor nám svoje štedré dlane...“ , spievali sme ešte skôr než sa autobus zastavil. Po večeri sa konala sv. omša obetovaná za nás - pútnikov zo Spiša, ktorú odslúžil náš pán farár v miestnom kostole zasvätenému sv. Cyrilovi a Metodovi.

Nakoniec sme zastavili v obci Krivá. Práve tu sa narodila a vyrastala bl. sestra Zdenka Schelingová. Videli sme jej rodný dom a navštívili kostol, kde sa nachádza jej socha spolu aj s relikviou. V chráme sme sa krátko pomodlili k bl. sestra Zdenka a pobrali sa domov.

V mene všetkých pútnikov patrí veľké ĎAKUJEM pani Mgr. Magdaléne Pakosovej, členke spolčenstva Modlitby Matiek, ktorá tento farský výlet zorganizovala a taktiež rodine Pakosovej z Brezovice, ktorá sa postarala o chutné pohostenie a možnosť slúžiť sv. omšu. Taktiež patrí vďaka Vám, všetkým zúčastneným pútnikom. Utvorili ste príjemné spolčenstvo a už sa tešíme na ďalšie spoločné zážitky.

*Spolčenstvo
Modlitieb
matiek.*

